Akademie věd
České republiky

TISKOVÁ ZPRÁVA Praha 9. listopadu 2026

Akademie věd ČR
Národní 1009/3, 110 00 Praha 1
www.avcr.cz

Akademická prémie a Lumina quaeruntur 2026

DVĚ ŠTĚDRÉ PRÉMIE AKADEMIE VĚD UMOŽNÍ ROZJET UNIKÁTNÍ VĚDECKÉ PROJEKTY

Tři vynikající vědci, špičky svých oborů v mezinárodním srovnání, a šest expertů a expertek, kteří dosud neměli možnost založit svou vlastní výzkumnou skupinu, dostanou dnes prestižní ocenění Praemium Academiae 2026 a prémii Lumina quaeruntur. Desítky milionů korun pro každého podpoří mimo jiné rozvoj metody cold spray pro úpravy kovových materiálů bez zahřívání, výzkum nerovností v bydlení napříč Evropou, detailní studium mikroplastů v rostlinách, analýzy archeologických nálezů pomocí metod jaderné fyziky nebo bližší porozumění tomu, jak replikace DNA souvisí s růstem, obnovou tkání a stabilitou genomu.

Akademickou prémii neboli **Praemium Academiae** převezmou fyzik Jan Čížek, sociolog Martin Lux a evoluční ekolog Martin Reichard. Dotaci ve výši až 30 milionů korun mohou čerpat v následujících šesti letech a hradit z ní náklady spojené s výzkumem, mzdami či pořízením technického vybavení.

„Všichni tři patří ke světové špičce ve svých oborech. Akademická prémie jim umožní rozvinout potenciál jejich výzkumu s větší svobodou a přinášet výsledky, které posouvají českou i světovou vědu,“ říká předseda Akademie věd ČR Radomír Pánek.

Prémie **Lumina quaeruntur** cílí na vědce a vědkyně na prahu středního věku včetně těch, kteří se do aktivní kariéry vracejí po rodičovské dovolené. Je určena k založení vlastní výzkumné skupiny a podpora dosahuje až čtyř milionů korun za kalendářní rok na dobu

Kontakt pro média: **Markéta Růžičková**

Divize vnějších vztahů AV ČR
ruzickovam@ssc.cas.cz
+420 777 970 812

maximálně pěti let. Alespoň 20 % rozpočtu přitom hradí akademické pracoviště, kde bude laureát či laureátka působit.

Prémii letos obdrží Veronika Brychová z Ústavu jaderné fyziky AV ČR, Václav Hrnčíř z pražského Archeologického ústavu AV ČR, Kieran O´Mahony z Etnologického ústavu AV ČR, Pavlína Modlitbová z Ústavu přístrojové techniky AV ČR, Ondřej Mrózek z Ústavu anorganické chemie AV ČR a Hana Polášek-Sedláčková z Biofyzikálního ústavu AV ČR.

Akademická prémie byla od roku 2007 udělena čtyřem desítkám osobností. Přehled oceněných je uveden zde. Ocenění *Lumina quaeruntur* bylo poprvé uděleno v roce 2018, dosud jej obdrželo 48 vědců a vědkyň. Přehled oceněných je uveden zde.

Stručná představení nově oceněných najdete na následujících stránkách.

AKADEMICKÁ PRÉMIE

Doc. Ing. Jan Čížek, Ph.D.

Ústav fyziky plazmatu Akademie věd ČR
e-mail: cizek@ipp.cas.cz

foto: archiv

Co kdybychom mohli vytvářet kovové součásti, aniž bychom kov nejprve roztavili? Právě to nabízí metoda cold spray, které se Jan Čížek věnuje téměř dvě desetiletí. Drobné částice kovového prášku jsou v proudu stlačeného plynu akcelerovány na vysoce nadzvukové rychlosti a při nárazu na podložku se vlivem velice silné deformace spojují, ale neroztaví se.

Fyzik Jan Čížek se s technologií cold spray poprvé setkal během doktorského studia v Singapuru v roce 2005. Po návratu do Česka zde začal rozvíjet vlastní výzkum a dnes v Ústavu fyziky plazmatu AV ČR vede tým, kde v roce 2025 vznikla nová laboratoř zaměřená na tuto metodu.

Kromě ochranných povrchových vrstev dovoluje metoda cold spray i opravy poškozených strojírenských nebo leteckých součástí či jejich přímou aditivní výrobu. Klíčem k dalšímu pokroku při jejím využití je ale porozumět tomu, co se při prudkém nárazu částic vlastně odehrává.

Extrémní deformace, až tisícinásobně rychlejší než u výbuchu, totiž jedinečným způsobem mění vnitřní uspořádání materiálu a vědci proto potřebují pochopit tento jedinečný proces od nejmenších, atomárních měřítek.

„Ojedinělost metody spočívá v tom, že během zlomku okamžiku vznikají podmínky, které běžnými výrobními postupy nedokážeme vytvořit. Když pochopíme, co se při nárazu částic odehrává uvnitř materiálu, můžeme lépe ovlivnit jeho výslednou strukturu a navrhovat materiály s vlastnostmi, kterých bychom jinak jen obtížně dosáhli,“ říká Jan Čížek.

> *Extrémní deformace jedinečným způsobem mění vnitřní uspořádání materiálu. Když pochopíme jak, budeme moci navrhovat materiály s vlastnostmi, kterých bychom jinak jen obtížně dosáhli.*

Jeho tým už docílil několika významných úspěchů. Jako první na světě například dokázal metodou cold spray vytvořit souvislou vrstvu čistého wolframu, který je důležitý mimo jiné pro jadernou energetiku. Výzkumníci také jako první pomocí speciální metody založené na sledování částic antihmoty změřili poruchy ve struktuře materiálu až na úrovni jednotlivých atomů.

Oceněný vědec je rovněž laureátem prestižního ocenění Fellow of ASM International za celoživotní rozvoj oboru či členem vítězného týmu v ocenění Wernera von Siemense v kategorii Nejvýznamnější výsledek základního výzkumu.

AKADEMICKÁ PRÉMIE

Doc. Ing. Mgr. Martin Lux, Ph.D.

Sociologický ústav Akademie věd ČR
e-mail: martin.lux@soc.cas.cz

foto: archiv

Význam bydlení se v posledních dvou desetiletích zásadně posunul od představy „domova“ k představě „investičního aktiva“, tedy nástroje pro získání a zhodnocení majetku domácností. Platí to i pro postsocialistické země, v nichž řada domácností po roce 1990 těžila z privatizace veřejného bytového fondu a vlastní bydlení zde představuje dominantní formu majetku domácností.

Mimo to se hypoteční úvěry staly napříč Evropou hlavní částí úvěrových portfolií evropských bank, privátní bytová výstavba významnou složkou HDP a růst cen, tedy kapitálový zisk, hlavní složkou výnosu z investic do bydlení. V důsledku toho získal trh s bydlením takovou sílu, že je schopen – jak ukázala poslední globální finanční krize v letech 2006 až 2012 – destabilizovat nejen národní, ale i globální hospodářství. Tuto systémovou změnu doprovázejí i závažné, avšak mezi jednotlivými evropskými státy odlišné dopady na nerovnosti v bydlení.

> *Rostoucí majetková nerovnost v oblasti bydlení může mít závažný dopad na soudržnost evropských společností. Výsledky projektu HouStab bude možné využít jako doporučení pro evropskou regulaci i pro českou bytovou politiku.*

Martin Lux se v projektu HouStab *(Housing Inequality Dynamics as a Threat to Social and Economic Stability)* díky šestileté Akademické prémii zaměří na to, jak se nerovnosti v bydlení vytváří a vyvíjejí, jaké jsou jejich příčiny a jaké jsou jejich následky pro fungování trhů bydlení v různých evropských zemích. Jeho výzkum odpoví na otázku, proč roste majetková nerovnost spojená s bydlením v některých zemích rychleji než v jiných a proč se faktory v pozadí mechanismu vytváření těchto nerovností mezi různými zeměmi a bytovými systémy liší.

Samotná rostoucí majetková nerovnost v bydlení může mít závažný dopad na soudržnost evropských společností. *„Odkrytí těchto souvislostí je zásadní pro pochopení a předvídání sociálního napětí a krizí, které může vývoj majetkových nerovností způsobovat,“* zdůrazňuje Martin Lux a uvádí příklady takových napětí – například mezi vlastníky bytů a nájemníky, starší a mladší generací, domácnostmi s nízkými a vysokými příjmy nebo mezi centrem a periferií.

Výsledky Akademické prémie chce Martin Lux využít k formulaci doporučení pro evropskou regulaci, která zohlední specifický kontext jednotlivých zemí, a také konkrétně pro českou bytovou politiku.

AKADEMICKÁ PRÉMIE

Prof. RNDr. Martin Reichard, Ph.D.

Ústav biologie obratlovců Akademie věd ČR
e-mail: reichard@ivb.cz

foto: Jana Plavec, Akademie věd ČR

Proč některé druhy ryb dospívají během několika měsíců, zatímco jiné žijí řadu let? Jak prostředí a vztahy mezi organismy ovlivňují délku života, rozmnožování nebo vznik nových životních strategií? Právě tyto otázky zkoumá evoluční ekolog Martin Reichard. Ve výzkumu propojuje terénní pozorování s laboratorními experimenty a jako model využívá především sladkovodní ryby.

Patří k průkopníkům využití halančíků coby modelových organismů pro studium stárnutí a délky života. Drobné rybky s mimořádně krátkým životním cyklem začal jako model pro výzkum rozvíjet už v roce 2006. Dnes nacházejí široké uplatnění napříč biologickými a biomedicínskými obory.

Významně přispěl také k pochopení evoluce hnízdního parazitismu, při němž živočichové přenechávají péči o své potomstvo jinému druhu. Ryby využívá jako srovnávací model k hledání odpovědi na otázku, jak se tato strategie vyvinula. Zabývá se také skrytými invazemi, při nichž invazní linie postupně nahrazuje původní populaci uvnitř jednoho druhu. Výsledky svého výzkumu publikoval mimo jiné v prestižních časopisech *Cell*, *PNAS*, *Nature Communications* a *Science Advances*.

> *Model halančíků, drobných ryb s mimořádně krátkým životním cyklem, začal Martin Reichard pro studium stárnutí využívat před dvaceti lety. Dnes si je pro výzkumné účely vybírají vědecké týmy napříč biologickými a biomedicínskými obory.*

V Ústavu biologie obratlovců AV ČR vybudoval Martin Reichard mezinárodní výzkumný tým a unikátní experimentální zázemí čítající přes 500 nádrží pro chov více než 25 druhů ryb. Jeho skupina organizuje terénní výzkumy v Africe, Asii i Jižní Americe. Za svou práci získal Cenu předsedy Grantové agentury ČR a v roce 2005 také Cenu Otto Wichterleho pro mladé vědecké pracovníky AV ČR.

Akademická prémie vědci umožňuje dále rozvíjet vlastní výzkumnou školu zaměřenou na evoluční ekologii a životní strategie ryb, rozšiřovat mezinárodní spolupráci a využívat vybudovanou infrastrukturu pro nové experimentální projekty.

Vedle vědecké práce se Martin Reichard věnuje také popularizaci vědy a spolupracuje s dokumentárními projekty různých institucí, včetně BBC a National Geographic.

LUMINA QUAERUNTUR

Ing. Veronika Brychová, Ph.D.

Ústav jaderné fyziky Akademie věd ČR
e-mail: brychova@ujf.cas.cz

foto: Jana Plavec, Akademie věd ČR

K čemu se užívaly konkrétní archeologické nálezy, jak přesně byly staré?

Archeologické nálezy často uchovávají jen nepatrné stopy někdejšího života. Zbytky organických látek zachované v pórech keramických nádob či jiných materiálech přitom mohou odhalit nejen jejich původní využití, ale také přispět k přesnějšímu určení stáří nálezu.

Radiouhlíkové datování je jednou ze základních metod archeologické chronologie. Jeho možnosti jsou však omezené tam, kde se původní datovatelný materiál nedochoval, byl kontaminován nebo obsahuje uhlík různého stáří. Vývoj metod, které dokážou určit stáří konkrétních molekul, proto může zásadně rozšířit možnosti datování archeologických nálezů.

Právě tomu se věnuje Veronika Brychová, která se specializuje na propojení radiouhlíkového datování s molekulární analýzou archeologických materiálů. Prémie Lumina quaeruntur jí otevře možnost vyvíjet metodiku k určování stáří konkrétních organických látek přímo v archeologických vzorcích.

V projektu Molekulárně-specifické radiouhlíkové datování organických látek z archeologických kontextů (MICRON) se zaměří především na tzv. lipofilní biomarkery, například mastné kyseliny, steroidy a terpenoidy, které se mohou v archeologických materiálech uchovat po tisíce let. Novou metodiku ověří na autentických vzorcích – od organických zbytků v pravěké keramice až po dehty a pryskyřice spojené s dávnými technologickými postupy.

Ve svém dosavadním výzkumu zkoumala Veronika Brychová například lipidy zachované v neolitické keramice z Bylan u Kutné Hory a podílela se na mezinárodním výzkumu vztahu mezi konzumací mléka, nemocemi a vývojem tolerance laktózy v evropských populacích.

Vědkyně získala zkušenosti na Univerzitě v Bristolu, Univerzitě v Oxfordu a ETH Zürich. Je nositelkou Prémie Otto Wichterleho a Ceny Josefa Hlávky.

Výsledky své práce pravidelně prezentuje na mezinárodních konferencích. Podílí se na řešení několika zásadních projektů, včetně prestižního OP JAK projektu RES-HUM.

LUMINA QUAERUNTUR

Mgr. Václav Hrnčíř, Ph.D.

Archeologický ústav Akademie věd ČR, Praha
e-mail: vaclav_hrncir@eva.mpg.de

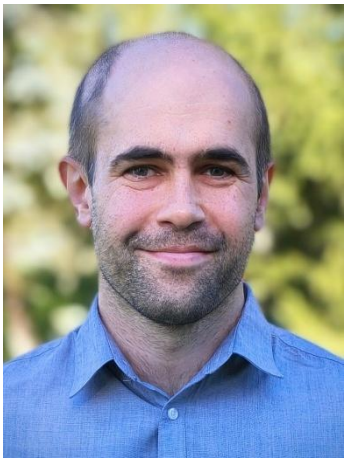

foto: ARÚ AV ČR, Praha

Jak se z jednoduchých nástrojů našich předků zrodil technologický svět, ve kterém dnes žijeme?

Lidé jsou na technologiích závislí více než kterýkoli jiný živočišný druh. Díky nim dokázali osídlit téměř všechny kouty planety – od tropických pralesů po mrazivou tundru – a nakonec se vydat i do vesmíru. Jak a proč technologická vyspělost lidí začala, ale zatím jasné není.

Co vedlo naše předky k tomu, aby jednoduché nástroje z kamenů a dřeva postupně proměnili v komplexní zbraně, oděvy, obydlí a dopravní prostředky? Odpověď je obtížná, protože většina raných technologií vznikala z organických materiálů, které se v archeologických nálezech téměř nedochovaly. Pravěká archeologie tak největší pozornost věnuje především kamenným nástrojům. Ty však tvořily jen malou část tehdejší hmotné kultury.

Projekt Václava Hrnčíře, který propojuje archeologické a etnografické poznatky, bude hledat příčiny mezikulturních rozdílů v rozmanitosti a složitosti materiální kultury. Jeho vědecký tým využije rozsáhlá etnografická data o současných tradičních společnostech, jako jsou lovci-sběrači, zemědělci a pastevci. Byť tyto společnosti nejsou „pozůstatkem doby kamenné“, ale moderními populacemi, jejich způsob života umožňuje studovat technologický vývoj v podmínkách malých a neindustrializovaných komunit, ve kterých lidé žili po většinu historie.

Tým bude zjišťovat, proč některé společnosti vytvářejí různorodé množství složitých technologií, zatímco jiné používají mnohem omezenější soubor nástrojů. Pod drobnohled se dostane i to, jaký vliv může mít velikost populace, sídelní mobilita, způsob obživy nebo podmínky životního prostředí. Ověří také, do jaké míry poznatky získané ze zachovaných kamenných nástrojů vypovídají o vývoji technologií jako celku.

Zvláštní pozornost Václav Hrnčíř zaměří i na evoluci konkrétních technologií, jako jsou rycí hole, luky a šípy, hudební nástroje, tkalcovské stavy nebo mechanické pasti.

LUMINA QUAERUNTUR

Ing. Pavlína Modlitbová, Ph.D.

Ústav přístrojové techniky Akademie věd ČR
e-mail: modlitba@isibrno.cz, telefon: +420 725 776 185

foto: archiv

Jak se do rostlin dostávají mikroplasty, kde přesně se v nich nacházejí a jak ovlivňují okolní tkáně?

Mikroplasty v rostlinách jsou stále významnějším environmentálním problémem. Jak se do rostlin dostávají a kde přesně se v nich nacházejí, zkoumá Pavlína Modlitbová. Ve své nové laboratoři se zaměřuje na vývoj metod, které dovolují sledovat vybrané kontaminanty přímo v rostlinných pletivech. Využívá k tomu dvě vzájemně se doplňující optické techniky, Ramanovu spektroskopii a metodu LIBS.

Pavlína Modlitbová vystudovala obor chemie a technologie ochrany životního prostředí na Vysokém učení technickém v Brně, kde v roce 2016 získala doktorát. Téměř deset let pak působila ve výzkumné laboratoři Laserové spektroskopie na tamním institutu CEITEC. Zkušenosti získala také během výzkumných pobytů na Univerzitě v Lublani a na Technické univerzitě ve Vídni. V roce 2020 získala ocenění Spektroskopické společnosti Jana Marka Marci pro mladé vědce a v roce 2025 ocenění L'Oréal-UNESCO Pro ženy ve vědě.

Ve své nové laboratoři bude Pavlína Modlitbová propojovat data získaná Ramanovou spektroskopií a analýzou LIBS. Propojení obou technik umožní sledovat, kde se kontaminanty v rostlině nacházejí, zda se přesouvají z kořenů do nadzemních částí a jak ovlivňují okolní tkáně.

Jedním z hlavních cílů bude rozlišit, zda částice zůstávají pouze na povrchu rostlin, nebo pronikají do dalších částí rostlin. Obě techniky se přitom uplatnily nejen v laboratorním výzkumu, ale i ve vesmíru, například při průzkumu povrchu Marsu nebo při analýze materiálů na mořském dně. Nová laboratoř zároveň vytvoří zázemí pro spolupráci s dalšími pracovišti Akademie věd ČR, univerzitami a zahraničními výzkumnými partnery.

LUMINA QUAERUNTUR

Ing. Ondřej Mrózek, Ph.D.

Ústav anorganické chemie Akademie věd ČR
e-mail: mrozek@iic.cas.cz, telefon: +420 608 846 445

foto: ÚACH AV ČR

Jak stabilizovat sloučeniny nízkovalentního uhlíku, aby je šlo využít například místo těžkých kovů?

Uhlík je velmi běžný a všestranný materiál. Ondřej Mrózek studuje sloučeniny obsahující uhlík ve specifické – nízkovalentní – formě. Uhlík v nízkovalentním uspořádání je velmi elektronově bohatý, což vede k řadě užitečných vlastností. Zároveň je tento typ sloučenin často nestabilní a vysoce reaktivní. Ondřej Mrózek se ve svém výzkumu zaměřuje na stabilizaci sloučenin nízkovalentního uhlíku a jejich následné využití.

Výsledné, snadno dostupné sloučeniny by se mohly uplatnit v řadě oborů, jako je katalýza, biologické aplikace, materiálová chemie ale i ve fotonických technologiích, jako jsou OLED zařízení. Ty tvoří základ displejů v mobilních telefonech či televizích a jádrem jsou luminofory na bázi těžkých kovů, jako je iridium. Těžké kovy, které jsou vzácné, drahé a toxické, chce Ondřej Mrózek nahradit lehčími a levnějšími prvky.

To je ovšem problematické, protože sloučeniny lehkých prvků se zpravidla nedostávají do tzv. tripletových stavů se stejnou efektivitou jako komplexy těžkých kovů, což limituje jejich účinnost v mnoha fotonických aplikacích. Vědec už ale prokázal, že sloučeniny nízkovalentního uhlíku vykazují neobvyklý typ elektronového přechodu, díky kterému se dostávají do tripletových stavů efektivněji. Ve svém výzkumu tak propojuje nejen organickou a organokovovou chemii, ale také kvantově-chemické výpočty a spektroskopická měření.

Ondřej Mrózek absolvoval doktorát na Univerzitě Pardubice. Tři a půl roku postdoktorátu strávil v Německu na Technické univerzitě v Dortmundu a rok a půl v Americe na University of Southern California.

Do Ústavu anorganické chemie AV ČR se vrátil v roce 2025 se svým vlastním výzkumným zaměřením, ve kterém kombinuje silné zkušenosti v oblasti syntézy s odborností ve fotofyzice a DFT výpočtech.

LUMINA QUAERUNTUR

M.Sc. Kieran O'Mahony, Ph.D.

Etnologický ústav Akademie věd ČR
e-mail: omahony@eu.cas.cz

foto: archiv

Jak se mění způsob vnímání smrti v přírodě? Jak smrt proměňuje vztahy mezi člověkem, zvířaty a krajinou?

Smrt je základní součástí fungování přírody. Když predátor uloví kořist, její mršina se stává potravou pro další živočichy a mikroorganismy, přičemž živiny se vracejí do půdy. Predace, nemoc nebo přirozený úhyn jsou přirozené ekologické procesy, ale přesto je člověk často reguluje kvůli ochraně hospodářství, zdraví, pohodě zvířat nebo obavám z nemocí.

S rostoucím důrazem na rewilding – návrat přírodních procesů a většího prostoru pro samovolný vývoj krajiny – by se témata týkající se smrti měla dostat více do popředí.

Tyto otázky si klade výzkumný program Život ve smrti (Life-in-death) vědce Kierana O'Mahonyho. Zaměří se na to, jak rewilding mění způsob, jakým společnost smrt v přírodě chápe a řídí – a jak smrt proměňuje vztahy mezi člověkem, zvířaty a krajinou.

Jedním z klíčových aspektů výzkumu je, proč některé formy smrti považujeme za přirozené, zatímco jiným se snažíme zabránit.

Vracející se vlky, kteří uloví jelena, vítáme jako součást ekologické obnovy krajiny, zároveň ale vzbuzují konflikty mezi lovci. Mršiny můžou živit mrchožrouty a biodiverzitu, ale stejně tak být odstraňovány jako biologické riziko. Projekt proto sleduje, jak naše uvažování o smrti ovlivňují zákony, vědecké poznatky, ekonomické zájmy, ochrana přírody i kulturní hodnoty.

Projekt Kierana O'Mahonyho přináší nový pohled na rewilding: nejde jen o to, kolik života do krajiny vrátíme, ale také o to, jakou míru smrti, nejistoty a přirozených procesů jsme ochotni v ní přijmout.

Kieran O'Mahony je interdisciplinárně zaměřený společenskovědní expert. Dlouhodobě se zabývá přírodním prostředím, jak ve své akademické práci, tak během několikaletého působení v praxi ochrany přírody. V roce 2021 se zapojil do ERC grantu v Etnologickém ústavu AV ČR, který zkoumal společenské dopady epidemie afrického moru prasat.

LUMINA QUAERUNTUR

Mgr. Hana Polášek-Sedláčková, Ph.D.

Biofyzikální ústav Akademie věd ČR
e-mail: polasek-sedlackova@ibp.cz
telefon: +420 608 712 001

foto: BFÚ AV ČR, Zdeněk Kubát

Jak buňka přizpůsobuje proces kopírování DNA svému růstu, velikosti a podmínkám, v nichž se právě nachází?

Každá buňka musí před svým dělením přesně zkopírovat svou DNA. Jak ale buňka tento proces přizpůsobuje svému růstu, velikosti nebo podmínkám, v nichž se právě nachází? Právě adaptivní řízení replikace DNA a jeho význam pro stabilitu genomu zkoumá Hana Polášek-Sedláčková.

Po doktorském a postdoktorském působení na Univerzitě v Kodani založila v roce 2022 vlastní výzkumnou skupinu v Biofyzikálním ústavu AV ČR. Už během studia v Kodani se podílela na objevu nových funkcí komplexů MCM a mechanismů, které chrání stabilitu genomu tím, že regulují rychlost kopírování DNA. Výsledky publikovala mimo jiné v časopisech *Nature* a *Science*. Ve svém dalším výzkumu se zaměřila na studie, které využívají zobrazování DNA v živých buňkách a sledují, kde a za jakých podmínek její kopírování začíná. Její tým publikoval své poznatky v *Nature Communications* a *Journal of Cell Biology*.

Na tento výzkum navazuje projekt podpořený prémií Lumina quaeruntur. Vědkyně v něm bude zkoumat, jak buňky za běžných i stresových podmínek volí místa, odkud kopírování DNA zahájí, a jak se tento proces mění v buňkách s více kopiemi genomu. Zaměří se také na srdeční buňky a bude sledovat, jak zdvojení genomu ovlivňuje schopnost tkáně přizpůsobovat se změnám. Cílem je lépe porozumět tomu, jak replikace DNA souvisí s růstem, obnovou tkání a stabilitou genomu.

Významným oceněním jejího dosavadního výzkumu je také letošní ERC Starting Grant. Získala rovněž granty GA ČR Junior Star a EMBO Installation Grant. V roce 2025 obdržela Prémii Otto Wichterleho a EMBO Young Investigator Programme Award. Na Masarykově univerzitě pracuje jako školitelka doktorských studentů a věnuje se výuce a organizaci odborných workshopů.